

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quo tractatur de Ministro Sacramento Pœnitentiæ. Item de Sacramentis
Extrema Unctionis, & Ordinis

Bosco, Jean a

Lovanii, 1672

Concl. VII. Peregrini, si non peregrinentur in fraudem, possunt eligere quemlibet Confessarium publicè expositum. Similiter vagi, sed in loco, in quo sunt. Ignorantia proprii Sacerdotis, non dat jus, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73429)

ult. de Poenit. & Remiss. verb. *Providum*.
Quero autem ulterius; an etiam ceteri
fideles in aliquo casu habeant similem facul-
tatem à jure, vel ab homine? Responso
patet ex dicendis Conclusionem sequenti,
quæ talis est:

CONCLUSIO VII.

Peregrini, si non peregrinentur in
fraudem, possunt eligere quem-
libet Confessarium publicè ex-
positum. Similiter vagi, sed
in loco, in quo sunt. Igno-
rantia proprii Sacerdotis, non
dat jus, eligendi alienum.

mus passim & sine scrupulo, etiam homi-
nes timoratos, confiteri Parocho loci, in
quo peregrinantur, & Parochum sine scrupulo
eos absolvere, quam praxim condem-
nare non audeo; cum proprii Sacerdotes eam
faciant, & non contradicant; cum tamen fa-
cile possent contradicere.

Quid ergo, inquis, si aliquis contradice-
ret? Respondeo; tunc recurrendum foret ad
declarationem Eugenii; vel tacitam licen-
tiam Episcopi: nam & Pontifex, & Episco-
pus possunt, etiam contradicente Parocho,
dare suis subditis licentiam alteri confitendi.
Et quid ni Episcopus censeretur dare, ad
evitandum periculum animarum, ubi Paro-
chus irrationabiliter contradiceret?

Porro rationabiliter contradicit, seu po-
tius nunquam censetur consensisse, aut de-
disse licentiam absolvendi peregrinos, qui
peregrinantur in fraudem, id est, ad hoc
praxise, ut habeant occasionem alteri, &
non proprio Sacerdoti confitendi: quippe jam
illa non est necessitas, sed mera voluntas, &
ideo non esset valida Confessio. Unde Ec-
clesia talem consuetudinem non habet.

Sed nunquid quæ peregrini, eadem est ra-
tio vagi seu vagabundi? Disparitas inter va-
gos & peregrinos est, quod hi retineant pro-
prium suum Parochum, scilicet loci, in
quo habent domicilium; unde & illi, & al-
teri ex ejus commissione possunt confiteri
ubicumque fuerint: vagi autem, cum nullibi
domicilium aut quasi domicilium habeant,
fortiuntur, proprium Sacerdotem secundum
loca, in quibus de facto morantur, quocirca
soli Parocho illius loci, ubi existunt, vel al-
teri ex ejus commissione possunt valide con-
fiteri; non autem Parocho alterius Parochiæ,
in qua v. g. præcedenti die fuerunt.

Est contra Navar. in cap. *Placuit* n. 79. 80.
& 81, ubi sic ait: Secundo casui addo pri-
mò; quod vagabundus est, qui nullibi cer-
tum habet domicilium, ut habet Glossa me-
morabilis in l. *Hares absens* §. *Proinde*. verfic.
At si quo. ff. de Iudiciis. Secundo addo, talem
vagabundum non solum posse confiteri Pa-
rocho, in cujus Parochiam pervenerit: sed
etiam cuilibet alii Sacerdoti, quem elegerit,
secundum Paludanum & Antoninum.

Quod eà ratione probatur; quia cap. hoc,
& cap. *Omnis*, de Poenitent. & Remiss. cum
similibus, de illo tantum disponunt, qui ali-
cui Parocho subest. Quod clarè colligitur in
hoc cap. (*Placuit* de Poenit. dist. 6.) ex illis
verbis: *Cui præs se commisit*; & in cap. *Omnis*.
ex illis verbis: *Proprio Sacerdoti*; & ex illis: *Alie-
no Sacerdoti*; ergo quoad alios, qui nulli jure
committuntur, antiqua jura & antiqua con-
suetudo servanda est, ut scilicet confitean-
tur cui volunt.

Confirmatur; quia quemadmodum pa-
rochiani

176.
Quid si Pa-
rochas nobis
let dare li-
centiam
peregrino?

Qui perem-
ptoratur in
fraudem
non potest
alieno Sa-
cerdoti con-
fiteri.

177.
Disparitas
inter vagos
& peregrinos.

178.
Vagus tollit
Parocho il-
lius loci, in
quo existit,
potest con-
fiteri.

Oppositum
docet Navar-
rus.

Quis sit va-
gabundus.

178.
Probat
sententia
Navarri.

Confitean-
tur.

174.
Inobedi-
entia Concl.
ut supra
in oraculo
leg. 4.

175.
Inquis.

175.
Inquis.
Inquis.
Inquis.
Inquis.

175.
Inquis.
Inquis.
Inquis.
Inquis.

rochiani tenentur confiteri Parocho, ita è contrario Parochus parochianorum suorum Confessiones audire tenetur. Cùm igitur nullus Parochus teneatur vagabundum audire, nisi qui velit; sic ille nulli tenebitur confiteri, nisi ei, quem eliget. Ita Navar.

179.
Rejicitur
sententia
Navarri.

Sed hæc gratis dicuntur: quia nullam ostenditur vel à Deo, vel ab Ecclesia talis facultas data his hominibus, neque esset rationalis; tum quia non magis illi merentur hoc privilegium, quam alii habentes domicilia, aut quasi domicilia; tum etiam, quia esset illis valde nocivum: aliàs neque aliquis haberet ex officio propriam & particularem curam eorum, neque ipsi tenerentur alicui rationem reddere, quod impleverint præceptum Confessionis. Ita Suarius supra n. 7.

In vagis ac-
tualis habi-
tatio facer-
dit loco de-
mignit.

Qui propterea nobiscum docet, vagos ibi habere proprium Sacerdotem ubi vagantur, & in hujusmodi hominibus actualem habitationem succedere loco domicilii; quandoquidem aliud non habeant: & ideo ordinarium Parochum illorum esse illum, in cujus parochia habitant, & mutatâ habitatione mutari. Et sic habet consuetudo; estque optimum signum: quia ipse Parochus tenetur ex officio eis ministrare Sacramenta, si indigeant, eosque potest ad præceptum implendum compellere.

180.
Responsio
ad Confir-
mationem
Navarri.

Ex quo patet responsio ad confirmationem Navarri: tantum enim nos habemus fundamentum affirmandi, Parochum teneri ex officio audire Confessionem vagabundi, quantum ipse habet, ad id negandum; immo majus fundamentum habemus, cùm alioquin valde malè esset provisum isti vagabundo, si nullus teneretur audire ipsius Confessionem, vel administrare alia Sacramenta, nisi qui volet.

Non favet
Navarro
Glos. in
Clement.
Dudum, de
Sepult.

Nec favet Navarro Glossa, quam citat, in Clementi Dudum de Sepulturis verb. *impendant*, ut patet inspicienti. Subscribo quod aliquo modo potest facere ad propositum. Dicit finaliter Iouy. Mo. quod isti non sunt Curati quod etiam secundum eum esset quoad Frates Minores contra Constitutionem Exiit de verb. signif. lib. 6. Sit ratio: quia nec ipsi adstricti sunt ad executionem, vel exercitium istorum aliorum: nec fideles sunt adstricti, ut in his ad eos recurrant: & sic licet ex privilegio hujus perpetue Constitutionis hoc possint, non per hoc sunt censendi Curati. Hæc, inquam, Glossa non favet Navarro, nisi prius probaverit, Parochum non teneri vagabundum audire. Quod cùm non probet, sequimur sententiam Suarii & Aliorum.

181.
Respondetur
ad ratio-
nem Navarri.

Et respondemus ad rationem Navarri, vagabundos jure consuetudinario, si non scripto, commissos esse Parocho istius loci, in quo de facto morantur, ne sint omnino exleges; præsertim cùm ad assistendum Ma-

trimonio ipsum adhibere debeant; & ipse teneatur ex officio assistere, ut suo loco dicitur. Item tenetur ministrare Viaticum & Extremam Unctionem, quid ni etiam Sacramentum Pœnitentiæ?

Cap. Presbyter 1. de Celebr. Miss. ita legitur: *Presbyter manè matutinali officio explicito, pensum servituti sue, videlicet Primam, Tertiam, Sextam, Nonam, Vesperam, persolvat &c. Deinde peractis Horis, & infirmis visitatis, si voluerit exeat ad opus rurale jejuniis, ut iterum necessitatibus peregrinorum & hospitum, sive diversorum communitatum, infirmorum atque defunctorum succurrere possit (Missam celebrando) usque ad statutam horam pro temporis qualitate.* Si Ecclesia sic providit peregrinis de celebratione Missæ, per consequens de administratione Eucharistiæ; putas quia liberum reliquit Parocho administrare vel non administrare peregrinis & vagabundis Sacramentum Pœnitentiæ? Non est credibile.

Perfisto itaque in Conclusionem, cui non contrariatur Gabriel, ut perperam existimat Suarez supra, dicens: Et ob eandem rationem non placet, quod Gabriel ait in 4. dist. 17. q. 2. a. 3. dub. 2. hos (vagabundos) non habere alium Sacerdotem proprium, præter Episcopum Diocesis, in qua versantur, & ab illo habere ex consuetudine facultatem eligendi Confessorem, quem voluerint.

Legi Gabrielem loco citato, & nihil simile repetio; signum, quod Suarez propriis oculis eum non legerit. Quid ergo dicit Gabriel? Accipe verba ejus: Si laicus nullum habet domicilium, sed vagatur de loco ad locum; Curatus loci, in quo pro tempore fuit, est suus proprius Sacerdos. Hæc ille de vagabundis.

De peregrinis autem subjungit: Peregrini (si cum licentia sui Curati peregrinantur) habent licentiam confitendi, & Sacramentum Eucharistiæ sumendi, quocumque loco se inveniunt. Si non habent licentiam, extra articulum necessitatis non possunt absolvi ab alieno.

De mercatoribus dicitur similiter; sicut de scholaribus, scilicet quod si alicubi morantur per annum vel majorem partem anni, præsertim ultra Pascha, in quo tenentur confiteri, & quando communiter in Paschate non declinant ad sui loci domum; quia tunc non videntur habere domicilium, ubi est eorum domus quoad Sacramenta percipienda: ideo tunc licite confitentur Curato illi, ubi pro tunc existunt, & ab eo absolvuntur, & Eucharistiâ providentur. Si verò morantur alicubi non trahunt, non possunt absolvi, nisi à Curato Parochiæ, in qua habent domicilium, nisi de licentia ejus vel Superioris. Ideo cautum est talibus, accipere licentiam generalem

Cap. 1. de
Celebrat.
Miss.

182.
Conclus.
notre non
contrariatur
Gabriel
ut perperam
existimat
Suarez.

Quid sene-
riat Gabriel
de vaga-
bundis.

Quid de pe-
reginis.

183.
Quid de
mercatori-
bus & scho-
laribus.

ralem à Papa, Episcopo, vel suo Curato confitendi, & Sacramenta percipiendi à quocumque. Hucusque Gabriel.

Qui, sicut ad oculum patet, nihil omninò dicit ex his, quæ Suarez, tamquam ab eo dicta, nobis proponit, & prorsus nobiscum convenit, quantum ad vagabundos. Quòd autem contra nos docet de peregrinis, jam solum est: & quia aliud non occurrit solvendum, pergo ad tertiam partem Conclusionis, in qua disputatur; an ignorantia proprii Sacerdotis, tribuat unicuique fidelium jus, eligendi Sacerdotem alienum.

Negat Conclusio, quamquam sententia affirmans sit magis communis, quam sequitur Vasquez q. 93. a. 2. dub. 3. cum his tamen limitationibus; Prima, ut proprius Sacerdos adeò sit ignarus, quòd potens non sit nec sufficiens ad hoc ministerium, ita ut propter scientiæ defectum esset nulla Confessio cum eo facta. Secunda, si nullus adsit, qui habeat jurisdictionem ex commissione: conceditur namque illa facultas in defectu proprii, aut habentis jurisdictionem, saltem ex commissione.

Sed quod fundamentum hujus sententiæ? Unicum sanè, desumptum ex Decreto Gratiani 9. q. 2. c. 2. & de Pœnit. dist. 6. cap. fin. sequentis tenoris: *Placuit ut deinceps nulli Sacerdotum, liceat quemlibet commissum alteri Sacerdoti, ad penitentiam suscipere, sine ejus consensu, cui prius se commisit, nisi pro ignorantia illius, cui penitens prius confessus est. Qui verò contra hæc statuta facere tentaverit, gradus sui periculo subiacet.* Ita Urbanus II.

Ubi videtur concedere cuilibet fideli facultatem eligendi Confessorem, si proprius Sacerdos sit ignorans. Quod indubiè potuit facere, cum fuerit Summus Pontifex, qui est Sacerdos proprius omnium Christi fidelium, ut patet ex ante dictis; ergo non solum in casu ignorantie, sed etiam malitiæ aut alterius cujuscumque impedimenti, immo Parocho existente apprimè docto, sanctissimo, & nullatenus impedito, potuit alteri delegare potestatem absolvendi, toties quoties ab aliquo fideli eligeretur in Confessorem. An autem quod potuit facere, id ipsum fecerit, de hoc controversitur inter DD.

Cumque expresserit casum solius ignorantie, nescio, quâ auctoritate, præfatam concessionem Aliqui extendant ad casum malitiæ, v. g. quando timeatur revelatio Confessionis, aut sollicitatio ad peccandum, vel simile damnum. Item ad casum excommunicationis vel suspensionis proprii Sacerdotis. Neque enim in positivis valet semper argumentum à paritate, immo identitate rationis, nisi ad evitandum absurdum: siquidem non ratio, sed voluntas Legislatoris est anima legis.

Et quamvis ratio indicet, Legislatorem

potuisse casum similem comprehendere; equidem, cum Legillator non debeat velle omnia præcipere, quæ potest, immo cum non semper expediat id fieri, non satis significat, illum voluisse talem casum propter similem vel eandem rationem comprehendere; nisi aliàs voluntas Legislatoris roret irrationabilis & injusta.

Profectò si verba legis semper possent sumi improprie, aut extendi ad casum similem, vix aliquid certi haberetur ex verbis legis; quia similitudo est valde ambigua, & valde latè patens, ut proinde ex una lege infinitæ pullularent, quod est contra bonum commune, adeoque maximè repugnans voluntati Legislatoris: pluralitas namque legum parit contemptum.

Dices; nisi Pontifex comprehendat suâ lege casus similes, jam enumeratos, non est sufficienter provisum penitentibus, adeoque ad evitandum illud absurdum, verba Decreti extendenda sunt ultra naturalem & civilem significationem.

Respondet; ita provisum esse in istis casibus, sicuti dum proprius Sacerdos oblit, dum abiens est, dum ex malitiâ non vult audire penitentem &c. quis propterea dixerit, in omnibus his casibus & similibus, quemlibet posse eligere Sacerdotem alienum vi præfatæ Constitutionis Urbani II?

Enimverò tutum non erat, ob alia incommoda tam ampliam licentiam concedere, ex qua oriretur confusio Ecclesiasticæ Hierarchiæ & jurisdictionis, cum quilibet facile posset prætexere vel malitiam proprii Sacerdotis, vel absentiam, vel similem aliquam causam. Sufficit ergo, quòd in his casibus penitens possit justificari Contritione Charitate perfectâ, & cum illa sola, deficiente copia Confessoris, accedere ad Sacramentum Eucharistiæ, urgente necessitate.

Cur autem Pontifex potius exceperit casum ignorantie, fortè quia ignorantia est impedimentum perpetuum, & satis rarum, ut propterea non sit nata oriri confusio notabilis jurisdictionum, qualis oriretur, ut dixi, si in omnibus istis casibus, & aliis similibus liceret eligere Confessorem alienum.

Porro quæmadmodum non licet extendere privilegium ultra naturalem & civilem proprietatem verborum, nisi ad evitandum absurdum; pari ratione illicitum est restringere privilegium ultra naturalem & civilem proprietatem verborum, nisi ad evitandum absurdum. Cum ergo verba Urbani, supra allegata, generaliter loquantur de ignorantia proprii sacerdotis, quo fundamento Vasquez illam restringit ad talem & tantam ignorantiam, quæ est impossibilis cum valida Absolutione?

F Deinde

Verba legis non semper possunt improprie accipi, aut extendi ad casum similem.

186. Objectio.

Dilectus.

187.

Cur Pontifex potius exceperit casum ignorantie, quam alterius impedimenti.

188.

An sufficiat qualibet ignorantia Confessarii, etiam in presentia delegati.

184. An ignorantia proprii Sacerdotis tribuat jus confitendi alieno. Vasquez.

Sententia affirmans non probatur ex e. in de Pœnit. dist. 6.

185. Quod Aliqui perperam extendunt ad casum, in quo timeatur revelatio Confessionis. Item ad casum excommunicationis vel suspensionis proprii Sacerdotis.

Deinde cum Pontifex nullam faciat mentionem Commissariorum, videri posset Vasquez sine fundamento restringere hoc Decretum ad casum, in quo non adest Commissarius seu delegatus Pontificis, vel Episcopi. Quod enim ait: Conceditur namque illa facultas in defectum proprii aut habentis jurisdictionem, saltem ex commissione; petitio principii est; hoc enim quaeritur, adedque probatum oportuit, non suppositum.

189.
Probatur
non suffi-
cere, quan-
do adest de-
legatus Pa-
rochi.

Probatur ergo; quia si adest aliquis Sacerdos, qui haberet jurisdictionem delegatam à Parocho, deberet penitens ei confiteri non obstante ignorantia proprii Sacerdotis; hic enim reputatur Vicarius Parochi, & consequenter habet locum proprii Sacerdotis. Quid enim si Parochus nondum sit ordinatus Sacerdos, & aliquem dignum coadjutorem sibi eligat? Parochiani tenentur, per se loquendo, illi confiteri. Ergo similiter si propter suam ignorantiam alteri digno delegaverit suam jurisdictionem absolvendi; non est enim verisimile, Parochum ignorantem per praefatam Constitutionem Urbani privari hoc jure.

Item quan-
do adest de-
legatus Epi-
scopi.

Et idem dicendum videtur, quando adest delegatus Episcopi; nam & ipse Episcopus proprius Sacerdos est, & ipsi committuntur dioecesanj, non minus quam parochiani Parocho: sicut ergo mortuo Parocho, parochiani non possunt eligere quemlibet Sacerdotem, sed debent confiteri vel delegatis à Parocho, vel ipso Episcopo, aut ab eo delegatis; pari jure & ratione dum Parochus propter ignorantiam incapax est officii, tenentur parochiani confiteri vel delegatis ab eo, vel Episcopo, aut ab eo delegatis. Quae namque disparitas? Neque enim cap. *Placuit*, specialiter loquitur de proprio Parocho, sed simpliciter de Sacerdote, cui alter commissus est.

190.
Quid si ali-
quis habeat
duos Paro-
chos &
tunc tan-
tum sit ig-
norans.

Nonne si quispiam habeat duos Parochos, & unus eorum est ignorans, idcirco statim potest uti facultate eligendi Confessorem, estò alius Parochus sit sufficiens? Procul dubio si alium commodè potest adire, tenetur; ergo similiter si Episcopum potest commodè adire in casu proposito, tenetur eum adire & per consequens adire ejus Commissarios sive delegatos.

Obiectio
solvitur.

Si inferas; ergo tenetur petere licentiam à Parocho ignorante, & non habente coadjutorem idoneum. Respondetur Neg. Sequel. quia simpliciter & sine tali onere datur subditis jus eligendi Confessorem in casu ignorantiae proprii Sacerdotis; ergo si hic non delegaverit ex seipso jurisdictionem suam Sacerdotibus idoneis, non tenentur subditi ab eo petere hujusmodi delegationem.

191.

Si rursùm inferas; ergo tenetur adire

Pontificem, si commodè potest, vel delegatos ab ipso: nam & Pontifex proprius Sacerdos est, non minus, quam Episcopus.

Alia objec-
tio.

Respondetur rursùm Neg. Sequelam: quia ipse Pontifex est, qui facultatem concedit eligendi Confessorem ob ignorantiam proprii Sacerdotis, quomodo ergo, ex vi illius concessionis, potest esse necessarius recursus ad Summum Pontificem? Adeoque nec ad ejus delegatos, cum nemo teneatur accedere ad Iudicem, qui alterius vices gerit, nisi quatenus per se tenebatur accedere ad ipsum principalem Iudicem; vel nisi hoc sit specialiter praecipuum: de tali autem praecipuo hic non constat.

Respon-
sio.

Hæc itaque restrictio: Si non adest delegatus Pontificis, caret sufficienti fundamento; uti & ista, quam subjungo: Si aliquis adest Sacerdos, habens alias jurisdictionem in hoc foro, quamvis non habeat in hunc parochianum, ille est eligendus; v. g. Parochus alterius Ecclesiae potius, quam simplex Sacerdos.

192.
Quid si ad-
sit Parochus
alterius Ec-
clesiae?

Sed cur hoc? Enimverò jurisdictio Sacerdotis, si non sit in ipsum penitentem, per se loquendo impertinens est ad hoc iudicium; ergo nisi aliquo jure ponatur illa, tamquam conditio necessaria in Sacerdote eligendo, non est cur exigatur; hic autem nullum est jus postulans talem conditionem, nam textus absolute loquitur de altero Sacerdote, si vera est expositio, quam hucusque profecuti sumus.

Cæterum quamvis hæc expositio non careat probabilitate, possitque, ut notat Suarez Disput. 27. Sect. 2. n. 21. securè ad praxim applicari; equidem cum ipso & Aliis existimo, juxta veriorum intelligentiam illius cap. *Placuit*, nullam facultatem concedi ipso jure ad eligendum Confessorem alienum, qui absolvat à peccatis, sive propter ignorantiam speculativam proprii Sacerdotis, sive propter ignorantiam practicam, id est, malitiam.

193.

Moveor præcipue ex illis verbis textus: *Propter ignorantiam illius, cui penitens prius confessus est.* Quid si enim aliunde comperta foret penitenti ignorantia Parochi, num equidem deberet prius ei confiteri, antequam posset eligere alienum Confessarium? Non est verisimile, Pontificem id voluisse, & tamen verba sic sonant. Ergo non loquitur Pontifex de receptione ad Penitentiam sacramentalem.

Explicatur
cap. *Placuit*,
de peniten-
tia publica
non sacra-
mentali.

De qua igitur? Arbitror de receptione ad penitentiam publicam, id est, loquitur de cursu ad secundum Sacerdotem, pro moderanda penitentia publica, à priori imposita, cui se penitens commiserat, ut ab ipso pro delicto publico acciperet penitentiam publicam.

Collig-

Colligitur ex illis verbis: *Cui prius se commisit*: nam ex illo relativo reciproco, se, constat, non esse sermonem de sola commissione facta Pastoribus Ecclesiae per divisionem jurisdictionum (quae dudum antea facta fuerat, ut patet ex Dionysio Papa in cap. Ecclesias 13. q. 1. superius à nobis relato: neque per hanc divisionem parochianus se committit Parocho, sed ab Ecclesia committitur) sed de commissione & subjectione illa, quae poenitens se actu subdit Sacerdoti, cum voluntate illi confitendi, & recipiendi poenitentiam, utique publicam pro peccatis publicis, prout tunc temporis moris erat. Atque illam impositam à priori Sacerdote, non vult Pontifex, ut secundus Sacerdos mutet, nisi propter ignorantiam prioris Sacerdotis, id est, nisi contineat manifestum errorem, cuius iudicium non ipsi poenitenti, sed alteri Confessori intelligitur esse commissum.

Unde ex vi illius textus non prohibetur Sacerdos audire Confessionem, prius alteri factam, sed ita audire, & iudicare de illa, ut mutet poenitentiam publicam, ab alio injunctam, nisi manifestum errorem in illa perspiciat, quod necessarium fuit ad conservandum rigorem disciplinae, ne alioquin singuli Confessarii ex timore, quod postea recurreretur ad alium, imponderent poenitentias minus dignas.

Sermo igitur est in illo textu non de duobus Sacerdotibus, uno proprio, & altero alieno, neque enim his terminis utitur Pontifex, sed de duobus Sacerdotibus publice expositis ab Episcopo, vel alio Superiore ad recipiendos poenitentes & taxandas poenitentias publicas, pro publicis delictis. Et quamvis liberum foret poenitenti huic vel illi se committere, tamen postquam huic se commississet, non erat liberum se committere alteri, nisi propter ignorantiam prioris.

Equidem non est verisimile, ante hanc Constitutionem solitos fuisse fideles confiteri sacramentaliter alieno Sacerdoti, relicto proprio, cum sit manifeste contra jus divinum; & tamen ait Pontifex: *Placuit, ut deinceps*; ergo quod hic prohibetur, prius erat licitum, scilicet adire alium Sacerdotem, in eadem Ecclesia jurisdictionem habentem, pro mutatione impositae poenitentiae, quod Pontifex deinceps noluit fieri, nisi propter ignorantiam prioris Sacerdotis.

Hæc videtur esse genuina explicatio illius textus; juxta quam (inquit Suarez supra n. 23.) per illam exceptionem: *Nisi pro ignorantia illius, cui poenitens prius confessus est*, nulla facultas conceditur ad eligendum Confessorem, qui jurisdictionem habeat in

poenitentem, propter solam ignorantiam proprii Parochi: & per sese est fere incredibile, hoc esse commissum jure communi omnibus poenitentibus doctis & indoctis, bene & male affectis erga suos Parochos: neque talis facultas videtur esse in usu in Ecclesia, vel unquam fuisse: & ideo fortasse Concilium Lateranense simpliciter & absque tali exceptione locutum est dicens (ut refertur cap. *Omni*. de Poenit. & Remiss.) *Si quis alieno Sacerdoti voluerit iuxta de causa, sua confiteri peccata, licentiam prius postulet, & obtineat à proprio Sacerdote: cum alter ipse illum non possit absolvere vel ligare.*

Quin immo, si solum in casu ignorantiae Parochi, quae Confessionem redderet nullam, daretur ibi facultas poenitenti eligendi Confessarium, esset fere inutilis illa decisio: vix enim unquam talis ignorantia in Parocho reperitur, aut certe difficillimum est, eam probare, ut tamen probari deberet, ad evadendam poenam impositam in eo textu: quare provisum solum fuisset necessitati poenitentis in casu quodam metaphysico.

Confirmatur; quia vel poenitens ille, cui providetur, est doctus, & potest supplere ignorantiam Parochi, adeoque non indiget alio Confessario; vel & ipse est ignorans, ac proinde nequit iudicare de ignorantia Parochi sufficienti ad hoc, ut propter illam possit sibi eligere alium Confessarium. Ad quid ergo illa facultas?

Quod ergo placuit Pontifici, hoc ipsum & tibi placeat, scilicet publicam poenitentiam, propter ignorantiam Sacerdotis, qui eam imposuit, posse mutari ab alio Sacerdote, quem poenitens elegerit, juxta superius dicta. Quia autem non solent amplius imponi poenitentiae publicae, de facto hoc jus cessavit, & ideo hic sit finis praesentis Conclusionis. Finis autem Sectionis erit

CONCLUSIO VIII.

Ordinaria jurisdictio cessat cessante officio. Exerceri potest extra proprium territorium. Non acquiritur ratione delicti, commissi in tali loco.

Hæc Conclusio quoad omnes suas partes est communis & verissima. Prima pars probatur argum. cap. 60. de Appell. *Cum cessante causa, cesset effectus*. Innoc. III. in Conc.

propter solam ignorantiam proprii Sacerdotis,

197. quia talis facultas esse fere inutilis.

198. Conceditur facultas morandi publicam poenitentiam illi Sacerdoti, quem poenitens elegerit.

199. Probatum est per Conclusionem ex e. 60. de Appell.

194. Probatio.

195. Quid in illo cap. prohibetur.

196. Illud quod prohibetur ante erat licitum.

In illo capitulo nulla conceditur facultas eligendi Confessorem, qui jurisdictionem accipiat